

הלוות ברכות הפטון סימן קפה קפט

ביאורים ומוספים

2) ומתחללת אמרות 'זרחמן' ואילך, כתבו הפטון (משב"ז ס"ק א) והבן איש חי (שנה א פ' חקת אוות ייח) שאין אסור להפסיק בשייש בכר צורך, אולם אסור לדבר שם שיחת חולין, ואמ' הוא מברך על הפטון יש עלו חזוב יותר שלא להפסיק עד אחר ברכת 'ברוא פרי הגפן'.

וכتب הכהן החים (ס"י קצא ס"ק ה) שאין ראוי לקיים ממקומו ב'זרחמן', אלא ישב עד שיאמר 'ערשה שלם', שהוא כמו 'ערשה שלום' שבתפלת העמידה שעוקרים בו את הרוגלים.

3) וכן כתוב לקמן (ס"י רטו ס"ק ט) בשם המדרש, שכשושמע אדם את חבירו מתפלל או מברך אחד מישראל, חייב לענות Amen, ולכן התפשט המנהג שעונאים Amen אחר אמרות 'זרחמן' בברכת המזון. ומיטעם זה כתוב העורך השלחן (ס"י רטו ס"א) שנוהגים לענות Amen אחר אמרות 'מי שברך' בקריאת התורה, והעשרה כן מקימים בוה מצות 'יאחบท לרעך כמוך', ודעת הגרש"ז אויערבך (הליקות שלמה תפלה פ"ב ארחות הלכה הע' 68) שעל פי דברי המג"א (ס"י רטו ס"ק ג) יש לדرك בעניית Amen זו.

ולענות Amen אחר 'זכרנו ה' אלוקינו בו לטובה' וככד' שאומרים ביעלה ויבא' שבഴורת הש"ץ, דעת הדريשה (ס"י קב' אות א) שיש לענות Amen, וראה פמ"ג (ס"י תכוב משב"ז ס"ק ד) שכתב שנוהגים העולם לענות Amen. ולגביו ענית Amen אחר 'זכרנו ה' אלוקינו בו לטובה' וככדו' שבברכת המזון, דעת הגרש"ז אויערבך (שש"כ ח"ג פנ"ז בהגהה שבט"א) שלכל הדעות אין חייב לענות Amen, וכן אסור למי שמברך ברכת המזון לעונתו, ואפילו בין הברכות.

ולענות Amen לאחר 'אל יחרנו', הובא בשם הגרא"א (תוספת מעשה רב אות גג) שכין שם הוא סיום ברכת 'הטוב והמטיב' יש לענות Amen. וכן כתוב העורך השלחן (ס"ז), שאלו שעונאים Amen אחר 'זרחמן' ואניהם אמורים ' Amen' אחר 'אל יחרנו' טעות בידם.

ומי שלומד תורה ושומע אדם מברך, כתוב הא"א (בוטשאטש, סי' רטו ס"ב) שאינו חייב לענות Amen באותה שעה, והrhoהו בעוסק במעווה הפטור מהמצוה, והניח בצ"ע וכען וזה הביא הפתחיה תשובה (ס"י קב') ממשות דברי דוד שכשועוק בתורה אין ציריך לענות Amen, והסביר הפתחיה תשובה שאין לסמוך על דבריו, מפני שהחוויב לענות Amen הוא מדינא דוגמא. ובשות' שבט הלי' (ח"ט סי' מג) כתוב, שני שמות פטול או שעוסק בתורה, ענית Amen עללה להפריעו [או לאחר את תפילהו], איתו חייב לענות Amen. וכן דעת הגרש"ז אויערבך (הלוות שלמה תפלה פ"ט סי'). וראה מה שבתבוננו לקמן סי' רטו ס"ק ח.

[משניב ס"ק ה]

דאוזלען בפער זמן הפתלה הפעוקה²².

(2) ולענן סעודת שבע ברות המשכנת להונך ליל יום השמיין, כתוב השערוי תשובה (ס"ק ח) שאין הולכים בה אחר תחילת הסעודה, ואין לברך שבע ברכות בלבד. ובויאר בשוו"ת שבט הלי' (ח"א סי' לט), שאין הולכים אחר תחילת הסעודה אלא לענן החברת המאורע של 'רצחה' או של 'עללה' ויבא' שהם החלק מברכת המזון ממש, וכיון שנוסף ברכת המזון בא על הסעודה שהתחילה بعد יום, נגיד גם חיוב הזכורות אלו אחר תחילת הסעודה, מה שאין כן לענן חיוב אמרות שבע ברכות, שאינו חלק מברכת המזון, שהרי נאמרות הן על הפטון בפרט עצמן.

ואם חל היום השביעי של החשבה ברכות בשבת והסעודה השליישית נמשכת לתוכה הלייה, כתוב בשוו"ת שבט הלי' (שם) שכין שעדרין לא הבדיל, נחשב שעין ביום השבעה של החשבה ברכות, וככל לברך, וכן מהוג עלמא. מאידך, השש"כ (פנ"ט הע' עג) כתוב שהיוב שבע ברכות חל עליו בשעה שמברך ברכת המזוןಲכן הולכים לפי אותה שעה, וכיון שאנו נסתלקה השמוכה אין לו לברך עד. ובכתוב הגרש"ז אויערבך (שש"כ שם) שגם לא יברכו שבע ברכות באמצעות השקעה, מושום שיש לטעון את השבע ברכות לברכות בברכת המזון, אך כתוב שיש לעין בזה.

סימן קפט

נטח ברכה וביבאית ודיינית

[משניב ס"ק ד]

שחכמים מקנוק על הרגע ביטר שנגנו לקבורה, ואמרו: 'הטוב' שלא הסריחו, 'ומטב' שנגנו לקבורה).

(1) ובואר העורך השלחן (ס"ב), שטעם תקנת הדראה זו, הרא להזרות לט שאפילו בשעת כעסו של הקב"ה עליינו אין הוא עhab אוננו העשרה עמנו ניסים ונבלאות, שהרי אין לך ניסים גדולים מalto שנעשה עם הרוגי ביתר שהיה מונחים שנים רבות על פני הארץ ולא הסריחו, ולאחר מכן נתנו לקבורה, ומפני כך נתקנה בברכת המזון ומסיממת בילעלם אל יחרנו, להזרות לט שלא נdag שהו נהייה חסר לחם.

[משניב ס"ק ה]

אחר 'ערחמן' יש לצנوت Amen וכן אמר כל תחבה ובקשה אף על פי שאין בה שפם).

צד הגולה באר

הלבות ברבת המוזן פימן קפה כפת

המחלה ו[...] הסעודת, (ט) (זק) (לד) והוא הדין לראש-חדש ופורים וחנוכה:

קפקט נפח ברכיה רביעית וдинניה, וכן ב' סעיפים:

א אברכה ורביעית (א) לא יאמר 'תתפרק' ולא יאמר בה (ב) 'החמי', (ג) כי אם בבית (ה) [ט] האבל. **ב** בראומר בה (ד) שלשה מלכיות בירוד אפה ה' אלהינו מלך העולם הדאל אבינו מלכנו כו' (ה) המלך כבקות טה טה וקדשא

שערו תשובה

בכוננותה. ענן בה"ט, וכן פתכ' בקד"י בשם שער לרשותה כתמי שאך שמנ'א
ירישן תרצה קרב שערת הקדכי שיאפר על הנשיין, לא קיל' כי, דאספל' כלא
הופל סודר קרא'ש ועמה' ואולוין בתר השטא כו', ע"ש, והמג'א שם קרב
ברור תחלה נא'וח'יך ותפצל לאפקי נפשה מפלגא, ע"ש. וכן בא"ר באם הוא לא
הופל אף שהאבור התפללו מוקיר, ומהו אם הופל בקבעה והתקליל לאכל אחר
ההופל לאבורה ערבית בריח מקודר יומ אינו מקדר של רווי, והוא איפק אס
האבור החופל בערב בריח מבע' והחותל לאכל אחר ערבית, אעפ' שהוא לא
הופל ערכית מזבור של ר"ה, מהו אם הוא עדין לא החופל מסקה אינו מזבור
ל רוח בין פון שעדר להחופל מסקה של אל, ור' במווא' ואשדרש מפנד של
ה בכחמי אס לא קח הופל מסקה פון שהאבור החופל בערב כי מבע', ע"ש:
ו וה' לד' ח. עין בה"ט, ובמ' בוגתנזרים כלל א, אף והחופלים דואלויין
עד התקנת הפטולות שפעודת יומ' ז' יונ' לול כ' בדור און לר' ברכ' ז' ברכ' ז' יונ' ר' בר' און.

ה' עד גל ח' וואן און פְּנַךְרָזֶן זְבָדָה, עַשְׁעָן בְּרִיךְ
הַאֲבָלֶן. עין בה'ט. וכן פְּאֵרָנְקָעָנֶר שְׁחוֹלָק על המג'אר וְסִיל דָּאַל
פְּלָל שְׁבָת וְרוּחָה או שְׁבָת רַעַל נְפָסִים, וּפְשָׁוֹת הָוָא. גְּוֹקָא אָם לֹא הַתְּפִלֵּל
תְּפִלְתָּה פְּשָׁעָה מֵשָׁא"כ בָּרִיחָה וּפְגָהָה דָּלָא חַשְׁבָּי פְּנַעַמְתָּהוּ כִּי לְהִרְיוֹת גְּנוּראַים
סִם, ובן בְּפָקוּדים סְעוּוֹת פְּרוּרִים שְׁאַבָּלָה בְּלִילָה לא יָצָא יְחִיעָרְבָּן נְכוֹן לִילָּךְ
וְהַיָּה שְׁבָת וְרוּחָה או פְּגָהָה, פְּנַכְרָזֶן שְׁבָת לְחוֹדָר וְלָא שְׁלָל רָרִיחָה או פְּגָהָה.
אַכְל פְּשָׁלָל רָרִיחָה בָּאַמְצָעָן שְׁבָעָה וּנְמַשְׁכָּה טָעוֹנָה עַד הַלִּילָה לא יְכִינֵּד רָרִיחָה
וְיִתְחַתְּרֵת וְעַזְנֵן בְּשָׁמְהָהָג. עין בה'לָקָן ט' יְהִי ר' סִימָן שְׁבָתָבְּדָעָה דָּעָד קְדִי פְּשִׁיעָתָבְּלָעָל
וְשְׁזַבְּנָדָר שְׁלָל שְׁבָת, וּפְשָׁוֹת הָוָא, עַל סִימָן קְפָד ס' ק' ח' (וְעַזְנֵן בְּסִימָן
וְיִמְשְׁבָּח בְּבָרִיךְ בָּה' א. ע' ש'):

בביס פבית נועגים למור בלאן יתוד בני ברית, וטדי בירץ' קמ' שאינו נבן, ורבה קבריטים]. ותקני בה שלוש מלכיות, מפני שבר תקנו להנפיר מלכיות בית זוד ובונה ירושלים', ובין שפטנירין מלכיות בית זוד קה ראיו להנפיר גם מלכיות שמים, אלא מבני שאין זה דרכם כבוד ליהוניד בפסכו משפט מלכיתא דשמי' למלכיות בשר ודם, צו להשלימה ולזקניר בברכת 'תטוב ומקטיב' מלכיות קגודה, בגב שתקנו להנפיר מלכיות גנגד ברפת זחת', תקנו להנפיר זוד פעם מלכיות גנגד ברפת קארון שלא הוגר גם בה מלכיות אקריל-פי שמעך הרין אין צורך בה מלכיות, שהיה סמורה בברכת 'סזון' ובזה גזר מלכיות). ובין שאומרים בה שלוש מלכיות אוקרים בה כסיכון שלוש נקבות, מפני שעקר ברכה היא על שם הקטבה, דהיינו 'תטוב ומקטיב'. ובין שאומרים אן שלוש נקבות והיא ברכת החזאה, כמו שכתבנו, אומרים גם אן שלוש תגמולות; עד כאן לשון הלכוש: (ח) המלך הטווב. יין זומר (ט) אל שבקל יום' וכו', דמשמע חס ושלום שיש עתפי רישיות, ואותו אל שבקל יום אנו קבריטין, אלא יאמר 'אל כל יום' וכו'; (ט) יותר נכון שלא לומר כלל מלת 'אל', כי הרי בבר אמר 'האל אבינו'. בברכת-הפקון בעיל מבית מסים נאמר אכן, שאין יכול לגוז אמד זאמו אמן, מה שאין כן בברכת עשרה שלום במזרחי', שהוא שכח של תקדוש ברוך-דיא, וכל יונאל מציון, אומנו: 'זאמרו אמן'. אחר 'יעמצען' יש ענות אמן וכן אחר כל תהנה ובקשה אף עיל-פי שאין בה שם(3)

באר היטב

המ"א: ממשמע קלשנות דאמ לא פמח הטול וטמיב אומר ברוך וכו' וכמו ברכ"ח: (1) הטענה. ואם הטענה ערבית שוב אנו מפניר של שפת אפללו החפכל מלמעני, מ"א: (2) זה וזה לדורות. ואם כל ר"ת ביטום א' צ"ע אמר נזקיין שניים של שפת ור' ת' מטהחו קפתיין אבגדין, דאמ אולין במר ספקא ליל ר"ח ואם אולין במר מהחולת טערתוו ליל שפת, ופסק הטע"ז דיל פראנוו של שפת ור' ת' מיידי דמיי איזקנ"ז שאומר מהלה קוויש פשׂינע לירוט ואח"כ בקבלה פשוטה אחר השפת, הג' בבח"מ מוניך של שפת שעבד ושל ר'ח או יוט נגא. אבל קב"ה פסק דאמ חל ר'ח או יוט בכו"ש ומ"ש ונשכה טענוקה, אינו אווכר אלא דצוה. דובר מהחולת טערתוו אולין. ובאי פסק ראמ אכל פת בלאלה צוריך להזגיד של ר'ח ולא של שפת, ואם לא אכל פת בלאלה יוציאר של שפת ולא של ר"ח, אבל במו"ש להפצה אבל פת בלאלה אינו פניך של דבשה דאינו אלא קשות להקופו. וכל זה אם חל ר'ח או יוט או חנבה ביטום, לכ"ע פניך שפה שפת ר'ח או יוט שחל בשפת גמלשכה טערתוו במו"ש, ס"ס קלב משפט וראקו בפורות ושבת אולין במר ערבית. אבל בחתונה ר"ב"א ס"ס קלב משפט וראקו בפורות ושבת אולין במר קבוצים לילך אמר מהחולת טענוקה, ועתען, מבני ששבת ח"ב לאכל סעודה ג' במר בחולת טענוקה, משא"כ ר'ח וחנבה; לפ"ז אם אכל ומ"ש ונשכה טענוקה עד מה ומחרם מלולבלין פסק: אם חל ר'ח בשפת ומ"ש ונשכה טענוקה קפרי של שפת וו' ביה שאן בחוספחו מזוהה, משא"כ אם חל ר'ח בשפת, עין עצרת-זקנים מ' מפנויון שאכל בשפת יוכן לאזיגיר של שפת, שאינוי בדין שאם ישאב לאכל כל ביה הנני ובאה שהרשיב עיל ה

(ט) הק Abel. ואמ' מברך בעצמו אומר בעצמו, תורת-הAckerm, מ"א. בשים ערך
משנה
רביצה נתחיב לשעה שהחילה השעה ביום, ואחריך
בשגם שקסום ולא ברוך והביע לילה של יוסטוב או של ראש-
חיש, ועודף עליי חיב לזכור מעין הקאנע של שעה שהוא
מברך בו: (לד) והוא דין לראש-חיש וכיו'. וזהו לומר,
אם אכן בכם ונתקה אחר רבצת-המקוון עד עתה, אוריין לנו פיר,
דאולין בתר ומן תחתית השעה(ז), והוא שלא החפל ערכית
ובכל. וען לקפן בסיכון תית:
A (א) לא יאמר 'תתקבר'. שכך אמר ברוך אלה ה':
(ב) 'החי'. כי בקצת סדרים היה בוחר 'המלך מהו הטוב'
וכור: (ג) כי אם בבית הק Abel. וככלמה בצעיר ב: (ד) שלשה
מלביבות וכיו'. וטעם כל זה הוא, דברכת 'הטוב והמטיב' אינו
מן התוניה, אלא שבחים מקנעה על הרוב בייטר שגנוו לקבועה,
ואמרו: 'הטוב' שלא היטר, 'המטיב' שגנוו לקבועה; ובקיעו
לברכת-המקוון מפני ששללה הוזאה ושבח על הטובה שהטיב
עכני, וגם זו מן המטובות, וסבוכו לברכת 'בונה ורושלים', מפני
ששבচ'ה בה ביטר נגדעה גון ישראל, ואינה עתינה לחזור עד
ש'בוא בנדוד; ומפני שסביר קימוי ברכותיהם מן כתורה וזה
הייא מרבנן, לא מקרי וזה ברכה שוריא סמכה לחברתם ולכלבי
פוחתת בברוק' זימה שאיןanno חותמים בה בברוק' אף-על-פי
שהיא ברכה ארוכה, מפני שמתחלת המקנעה קמטבע גזר, שלא
חוoper בה אלא 'הטוב והמטיב' בלבד. ואחריך הוסיף בה יתר

שער הצעיר

(ל) מגן-אברהם: (ג) ט"ז:

חולצות ברבתה הפטון סימן קפטן קצ

הטוב", ושלשה חטויות [*] הוא הטעיב לנו הוא ייטיב לנו", ושלשה גמоловות "הוא גמלנו הוא גומלנו והוא גמלנו": ב (ו) בביה האבל אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם קאל אבינו מלכנו בוראנו גאלנו קדושנו קדוש יעקב, מלך הסי (ז) הטוב ומטיב, אל אמר דין אמרת וכו' (רעש בירוחם-דעת סימן שט):

קצ' שתית הײַן אַחר הַבְּרָכָה וְדִינֶיךָ, וּבֹה' סֻעִיףִים:

א (א) לאחר שפכים בראת המזון מברך (ט) 'בראה קרי הַפְּנֵי' (ט) וניתעת מברך (ו) אם הפסיק בין סברכה לטעקה, (ב) עין לקין סיכון רעה שער טה (ג) יונאחריך יטעמו לאחרים. (ד) אם כלם זוקקים לכוס אחד ונמנין המברך מכוסו לריקן שבידיהם. לא יטעמו עד שיטעם הרא, (ה) אבל אם איןם זוקקים לכוסו, יוכולים לטעתם קדם שיטעם הרא. (ו) אין אריך המברך לשפך מפוסו לכוס המכובין אלא אם כן כוס המכובין (ז) פגום. (וען לעיל סיכון קפב וסוף סיכון רעה): ב (ח)* לאחר ששמה כוס של בראת המזון יברך ברכיה אחת מעין (ט) שליש: ג רשות (ט) שחתית (ט) (ט) אין להתחייב בברכה אחרת, יש ספק

א פסחים ג וטיר
וזחלא ב גראן
המתקייא. וטער
שודדים בצעדים שם
לעלם ביטון קם
ג פסחים שם ד טר
בשם ר' בתוכחות
בשפה כו וקייא עט
וברא' ש בפרק ז
ביבליה

פרק ה'יטב

לעקבות עלייה ותקבץ שאן לארכון, צוין שם:

(ט) בפה"ג. וראוקרים סבריו מוכיחן ע"פ שביתת הפלעה פניו, שלא לשליך בברחתה פין, עטרת זקנים, ע"ש: (ט) ויתרעת המברך. מצהה לבעמ' מקומות נשות משות חובב מצוה: (ט) שלש. ואם דעתו לשותות עוד לא יברך אתקדריו לאלה לבטחן, ואם שעה בברך אתקדרו אין ציריך לברך בלחוליה גיון שתחדיד רשותו לשותות עד, ורקא בשדעתו לשותות מוד, ואם לאבן יש להוש שא תחולל, מ"א: (ט) והוא פרון שרוא משכךין. ובספק הוא, דיש לרומו

גשנה ברורה

כל-כך ושל'ה". יאמר "ונשא ברכך מאת ה'", כל-שונן הפסוק יישא ברכה מאת ה''). נועגים לומר בשבת ויום טוב וראש-חנוכה שגדולין) ובחול גיגדים). ניתר דקדוקים שבנשח ברכת-חפazon, עין באלה ובה סימן קפוד שאנאריך קונה): ב (1) בבית האבל אוomer. בין השהארחים קאוכלון עמו מברכין (א) ובין בשווא עצמו מברך. ואם צעין לזה עשרה או לאין, עין בירוחידעה סימן שעת וՃאחרזים שם: (2) החטוב והחטיב. לפיכך זה אין אומר בבית האבל שלוש הubuntu ושלש גמולות¹⁸, וכן הוא בברית-יוסף,

ונען ב' ב' ח' פה ובש' י' שם סימן שעט שאי סוקריין בן:
א (א) אחר שפם וכו'. רוץ' לומר, כמשמעותו ברכות-המזון על כוס, במקבואר לעיל סימן קפב, יברך בוגרא פרי הפקן אחר שפם ברכות-המזון⁽⁵⁾, (ט) ומהיו אפלו אםvr ביך על תינן שבתורה הטעונה, של מה שאוכל ושותה אחר ברכות-המזון טעונה אחרת היא, לפ' שברכות-המזון היה סלוק והסחדרעת ובקמללא דשים לפטעונה איינו חזר וمبرך בדיעבד⁽⁶⁾: (ב) לאחר שפה הוא פרחה: (ד) אם בכם זיקוקים. תלשון מגנחים קצת, אם יש רק כוס אחד ובכם שותמים מוכנס זה, (ג) בודאי נכון והוא קערת לאחר ברכה קדם טעימותו מפוסו לכוסם, גמ' בין אין סוטו⁽⁷⁾: (ה) אבל אם איינט וכו'. רוץ' לומר: אם לא של לפני כל אינם צדיכים להמתין עליו: (ו) אין אריך וכו'. קאי אידעליל, אם דכין דינאי בברכוון, אם כן כוסות פל אחד מקורי פום צל שטעם מפומו קרי לתקן פגיטטס⁽⁸⁾, (ז) ובזה צרכין להר שלאחר ששם וכו'. ואם דעתו לשחות עוד לא יברך אחריו, אלא יש לחש שמא יתעלבל, רעכול של שתייה אינטו שעור גדור כל-
ג (ט) שתית נין. והוא פרין (ט) בשאר משקן יש שפק זה:

שערית תשובה

בג' קרתות וכמו' ש' ג'ר' קב' הקה'יט. עזין פ' אה'ה'ע' ספ'ן קמא גמ'ש בפ' ביר'ת-בא'ר שם' [*] הוא' דוח'יב ל'ש ה'א' פ'ט'ב' ל'ש ה'א' י'ט'ב' ל'ש. בן ספ'ה'ק'א ע'ק'ר'ת, לא'פ'ק'י צ'א'ר' ו'א' פ'ט'ב' ו'א' פ'ט'ב' הוא' י'ט'ב'. א'ק' ש' ש'פ'ב' ל'פ'ר ה'א' פ'ט'ב' ג'ל' ק'ו'ם. בן ה'א' פ'ט'ב' ג'ל' ק'ו'ם, ג'ר' ש'י'ה'ה' הו'ר' ע'כ'ר' ו'ח'ר'. א'ד' מ'ג'נ'ג'ו' ר'ד'כ'י פ'ו'ן, ג' נ'פ'ב' ב'ג'י', וא'ק'ס'מ' ב'ג'נ'ג'י' ט'מ'ל'ג'ו', ג'ר' ש'י'ה'ה' הו'ר' ע'כ'ר' ו'ח'ר'. ג' נ'פ'ב' ב'ג'י', וא'ק'ס'מ' ב'ג'נ'ג'י' ו'ג'ט'ט'י' ג'ט'ב'ו' ש'א'ו'ק'ר'ס' הו'ר' ה'ס'ב' ט'ב' ו'ס'ב' כ'ל' פ'א'ר' ס', עזין ל'ל'ל' ב'ב'ה'ש' ס'פ'ן ק'פ'ו', י'ב'א'ר' ג'ט'ב' ש'ל'ס' נ'ל'ל' ב'ו' ל'ק'ר'ד'ס' ה'א' פ'ט'ב' ו'כ'ר' ע'יר' ה' פ'ל', וב'ן ק'פ'ה' ק'פ'ר'ק'ל' ש'ס' ס'פ'ר'ז' ו'ג'ג'י' י'ו'ה' ו'א'ב'ג'ע'ק'ס' ב'ל'ס' ק'ר'א'ש', ו'א'ל'י' ש' ט'ס' ב'ש'ו', עזין ש', ו'כ'ג'ע'ה'ו'ת' ש'ל'נו' ב'פ'דו'וו'יט' הו'ר' ק'ט'ב' ה'א' פ'ט'ב' ה'א' י'ט'ב' ל'ע'. ו'ק'ה'ת' ג'ו' א'פ'ל'ה'ו' ק'א'י' ו'ג'ונ' ה'א' ב'ב'ה'מ'ו' ק'א'ז' ד'ל'ק'פ'ן, עזין ש'ס' ד'ק'ב', וב'ן ק'פ'ב' ק'פ'ר' א'ו'ר' ק'ר'ס' א'ל' ה'ל'ל'ו' ק'ר'כ'ו'ש' ז'ה פ'מ'ה'מ'ז' ש'ל'

[ל] זין בח"ט. וענן לפקון בט"ז סיפון ר' הרכבת שם סבאי ובר' סמג'א אין טהירין, ובצמחיין פיטום לפיק�ן מ' ציבער' איקא ג' פ' לענן בטמו גשלחן עריך:

פאוור הילכה

* אמר ששותה כוס של בונטיה-המזרון וכיו'. עין במלשנה ברורה מה שכתבנו בשים הפגן-אברהם וראקע שודתו לשותה מעד כיו', וראה שפונטה הפגן-אברהם הוא ריצוף על-ירידיה לבך עוד בזקעה ראשונה על קשתה שישחה אתרךך דמןש, ואילו לשותה לעיל בסיכון קפר טיער-הטון: אז באמת הרבה אחרונים הסכימו שם לדעת אבן-קעтир בזיה, שככל שלא סלק דעתו מפקחכילה או מהשחתה לא נתקבלה ברכה ראשונה אפלו שותה כל קים, וכמו שכתבנו במלשנה ברורה לשיל, עין שם, ואם-יבן לאכונה אין רקם לדברי הפגן-אברהם גם בטעינה אבן לבי מקבוקם בזיה, דהיינו ראם שתה ברכה לא נתקבלה ברכה ראשונה ביחס שלא הפסיק עלי-קל-פנים דחוו, מיל רקם מען אמר לנו דרשאי לאשותה בזיה, דבורי עלי-בל-פנים מפסיק ברקה אפרורה של אכילה ושותה זו, ומה שזכיר לבוטף לאחר אכילה ושותה שניה לא מהני כלל לו פין שבר נתקעל והו בפיו שאינו, ומה גם שצצ'יז בפה פעמים שבחמץ אעה זמן בשותה רצוניו או מטריד מאייה דבר וAINו ואבל ושותה עוד, אסמן בדאי מפסיד ברסתו למורי: * יברך ברכה אחת מעין שלש. ואם דעתו

למה שלפניהם : (ב) עין להען סימן רעה סעיף טו. הדוחור ומבר
 אך יטבומו האחרים. שכינן שהו בא ברוך על כס זה, נכון הוא
 וכונתו באלו כתוב: וכן אם גלים זוקקים, ווועזה לזרה, דלא מברך
 לבתולא מהו יטבום מקדס^ט, ואפלג אם כל אחד כס ריקון לפניהם
 ראיוי שיטבומו כס קדש, מאחר שעיל-כל-פניהם הם זוקקים גלים ל-
 אחד כס יין והוא מוציאם בברכתו והרי באלו הם מבריכין בעצם
 שלא כי זוקקין לכוסו של מקברה, ומשועם דאין צריך לשפוך, ב-
 ברכה^ט: (ז) פגום. שאו צריך לשפוך מכוסו לכוסם מעת (ג) קער-
 יטעמו קדש שיטבום הוא והרלה בגין שהם זוקקים לכוסו: ב (ח)
 לבטוף אחר גמר שיטבום, וזרקן בשדרעוט לשותות פיר, דאי לאו קער-
 קער^ט, עין לאיל סימן קפוד סעיף ה מגנ' אברם. עין בכאורה חל-
 חל

שער הצעיר

(ג) מגן-אברהם ומגן-אברהים, עין שם: (ה) מבאר בפסקים: (ט) לבוש: (ג) אקווריום: (ז) אקווריונים: (ט) אקווריונים:

הלוות ברכת המזון סיון קפט קצ

ביאורים ומוספים

2) ולכתחילה, כתוב השוריע לקמן (ס"ר ר"ס"ג) שאסור להפסיק אפילו בשתיקה יותר מכדי לדבר בין הברכה לאכילה.

[משנ"ב ס"ק ד]

ברודאי נכון לכתחילה שהוा יטעם מקדומים³.

3) ואך שכתב השוריע לעיל (ס"ר קע סט"ג) שלא ישתה אorts מן הocus ייתן לחבירו, כתוב השד"ח (אסיפות הדינום פאת השודה ברכות סי' לא ד"ה ואלו) שיתכן שלצורך מצחה שני, ומטעם זה יש נהוגים שסדר הקידושין טעם מהcoins ואחר כך שותים ממנה החתן והכלה [וראה שbic פמיה העט, ובח"ג שם].

ובשותה זבחו צדק (ארוח סי' כ) לא הסכים שבצורך מצחה יש להקל, ותרץ את הסתירה בשוע, שכן מדובר שלאחר טעם מקח את הocus, ואך שלא החזר הדבר בפירוש סמך השוריע על האמור לעיל. ובענין מהנוגע העולם שאחר ששתה המקש מלא לאגמיו נון לכל המוסבים לטעם מאותו הנט אף בלא קינוי, כתוב שם שהוा מושם שידוע להם שאן לו שם חולין [ואך שכתב המשנ"ב לעיל (שם ס"ק ל) בשם הא"ר שגם בידוע שאין לו חולין צריך לקח את פ' הcoins, מ"י המנוגה הוא לקל בוה, עיו"ז שם]. וכן כתוב הנק איש חי (שנה א' פ' בהראות יג) שטעם המנוגה הוא מפני שידועם בני הבית שאין למקיש כל חולין גנו. ובעטם הדבר שלא נמנעו באירופה משלשות שורי כוס חברה, ראה בכתב הגר"י הענקן (עדות לישראל עמי' קבג) שזה היה מפני העוני.

[משנ"ב שם]

מahan שעל-כל-פניהם הם זוקקים כלל לנוסע*).

4) ומשמע שלכתחילה רשאי המברך להפסיק בין הברכה לשתייה כדי שישתו השומשים מוכס שאיט פגום. אמנם, לעניין בעיטה הפת, כתוב לעיל (ס"ר קס"ו ס"ק עט) בשם הט"ג, שאין כדאי שיתן הבצע לכל אחד מן הפת לפני שהוא עצמו או כל ממנה, שכן אם הרם ראשאים לאכול מן הפת עד שיأكل ממנה המברך עצמו, שאין הוא הדבר כתוב בכתיבת הגר"י העתקה לאכילה. ובשב"כ נחשב הדבר כתוב להפסיק לכתחילה בין הברכה לאכילה. ובדרכו (פמ"ח העי' עה) ביאר, שההפסיק לצורך חלוקת הפת הוא הפסיק לויזט, שהויר אסור להט לאכול לפני שיטועם המברך, מה שאין כן להפסיק לצורך מזגת הocus יש בויה תועלת, שישתו כולם מוכס שאיט פגום.

[משנ"ב ס"ק א]

פוסוט כל אחד מקרי כוס של ברכות).

5) ואך שבסותות אלו נשבות כוס של ברכה לעניין פגימה, הביא הגר"ן קרליין (חו"ט שני שבת ח"ד עמי' צד) שאין צריך להקפיד שהחאה ריבועית בכל כוס וכן שאור דיני כוס של ברכה, שלא הוכר כן בפיויש.

[משנ"ב ס"ק ז]

לשפ"ק מכוון לכוסם מעט קדרם שטעם מטפו כדי לתיקן פגימתם⁴. 6) ואך על גב ששותית כל המוסבים אינה מעבתה, ביאר לקמן (ס"ר רעה ס"ק ט) שמ"מ מצחה לכתחילה שישתו מוכס שאינו פגום. והשוריע לעיל (ס"ר קפב ס"ג) הביא מחלוקת הפסוקים אם צריך לתיקן את פגימת כוסות המוסבים, וכותב המשנ"ב שם (ס"ק כו), שהשוו"ע בגין סתום ברעת האמורים שציריך לתיקן פגימתן.

[משנ"ב ס"ק ח]

וזזק לאשעתו לשנות מיד, דאי לאו כי יש לחש שמא יתעכבלו). המשן במילויים עמוד 35

[משנ"ב ס"ק ה]

יאמר "ונשא ברכה מאת ה'", כלשון הפסוק "ישא ברכה מאת ה'"⁵. נוגדים לו מיר בשבט ויום-טוב וראש-חנוך מגודל⁶.

4) ומרי שאין לו פנא, דעת הגראייז אויערבך (וthon ברכה, חלק התשובות עמי' יג) שיכول לומר רק עד אל חיסרנו, אלא שאין ראוי להפסיק את כל הברכות שבמהשך. אולם לעניין ברכת האות, כתוב שם שבכל אופן חובה על האותה לאומרה.

5) וכן בחול המועד, כתוב הנק איש חי (שנה א' חקת אות יט) שאורמים מגודל [וראה שם שהביא שעל פי הсад יש לומר מגודל' גם בפורים ובסעודת מילה, ולפי דבריו כתוב הקפ החיים ס"ק יא) שיש לומר 'מגודל' גם בסעודת חתון ובסעודה סיום].

[משנ"ב שם]

ויניר דקדוקים שבנפח ברכת-המזון, עין באליה רבקה סיון קפה שהאריך בזח).

6) והאוכלים בבית של נכרי, כתוב לקמן (ס"ר קגג ס"ק כז) שאורמים הורחמן הוא ישלח לו ברכה מורה בהליךנו ובישיבתנו עד שעלים, ואם בעל הסעודה הוא יהדי, יכולם הם לומר 'הרחמן הוא יברך את בעל הבית הזה, ומתייחס בויה לבעל הסעודה.

[משנ"ב ס"ק א]

ואם בעין לזה עשרה או לאו).

7) ולמעשה, כתוב הבהיר הוגלה (ויז"ס"י שעט) שאין נהגים להוסוף בבית האבל הטעות אל בברכת המזון, משום שסמכים על דבריו התוט' (בתובות ח, ב ד"ה ב') שברכת אבלים אינה אלא בעשרה, וכן כתוב הגמ"ם טקי"נסקי (גשר החיים ח"א פ"ב סי' ב' אorts יט), וראה בלקוטי מהרי"ח (סדר ברכת המזון עמי' קכט, ב). מאיר, הברכי יוסף (ויז"ד שם) כתוב שבמקומו תהගים לומר נסח זה בברכה ריבועית, ובשות' תשובה מהאהבה (ח"ג סי' תיב על ויז"ס"י שעט) כתוב שרבו הגאנן בעל הנודע ביהודה אמר נסח זה בשעה אבל, וכן מובה בשדי חמוד (מערכת אבלות אותן קפה) ששמעו שנגהו לאומרו אף ביחיד.

[משנ"ב ס"ק ז]

אין אומר בבית האבל שלש בטבות ושלש גמלילות⁷. 8) ומدين זה שאין אומרים ג' הטבות וג' גמולות בבית האבל, הוכח ה欽ות השלוחן (ס"י מו בדח"ש ס"ק ב) שאמרית ג' הטבות וג' גמולות בברכת המזון אינה לעיבובא, אולם הפעם (משב"ז ס"ק א) הסתפק בדבר.

סיון קצ

שתייה בין אחר הברכה ודיניך

[משנ"ב ס"ק א]

יברך יבואר פרי הצען' אחר שפ"ם ברכת-המזון).

1) ולפני שմברך על המט, כתוב בשעה"צ לעיל (ס"ר קעד ס"ק נג) שאין נהוגים לומר למוסבים 'סביר' [וביאר שיתכן שהוא משום שכבר נטל רשות קודם שהחילה לברך ברכת המזון, ובכל מקום שאין צריך גנילת רשות אין לומר 'סביר' אך טוב שימתין עד שיגמור הכל לומר יראו את ה' וגו].

[משנ"ב ס"ק ב]

ובמלתא דשין לשעודה אין חוץ ומרקך בדיעבד⁸.

